

LIBČICKÉ KŘÍŽOVÁTKY

časopis libčického občanského spolku LOS

ROČNÍK 2, ČÍSLO 3, PROSINEC 2015

WWW.LIBCICKEKRIZOVATKY.CZ

ohlédnutí za rokem 2015

Letos na jaře to byl rok, co se LOS postavil na nohy. Bráno z pohledu přírody je tedy spolek momentálně osmnáctiměsíční silný jedinec, který už chodí po městě jistým krokem. Je členem zastupitelstva města, organizuje, diskutuje a těší ho, že ho rozumní libčičtí obyvatelé přijali vstřícně. Kromě muže na radnici – ten přivítal LOS v tisku i na internetu výstražnými značkami – zákaz vstupu losům.

Pro naši obec se nám podařilo vytvořit několik akcí, které chceme zajišťovat i nadále. Je to především *hudební festival Hašlerka, filmové festivaly – zimní Snow a jarní Expediční kamera, Letní kino, výtvarné dílny s Karolínou*, převzali jsme tradici *provedení České mše vánoční J. J. Ryby*. Kromě toho spolupracujeme s jinými subjekty například na zajištění sborového festivalu *Otevřená zahrada*, při organizaci svátku sv. Martina, ve spolupráci s golfovým klubem Snail Úholičky podporujeme benefiční běh s výtěžkem pro kojenecký ústav.

Na větší překážky narazí LOS na poli komunální politiky. Z celkového počtu patnácti zastupitelů máme čtyři, spolu s ODS je nás v opozici šest. I žák první třídy si spočítá, že pokud se vládnoucí koalice rozhodne prosadit svůj plán, stačí, když se na hlasování – nejlépe předem – shodne. Totéž platí v situaci, když chce zamítnout návrh, který přijde od nás. Přesto se nám alespoň částečně podařilo prosadit několik našich nápadů.

Na náš nátlak byly vytvořeny pevné a dopředu stanovené *termíny zastupitelstev*. Vlastními silami zajišťujeme *pořizování a zveřejňování záznamů* z průběhů jejich jednání. Náš návrh na pořizování oficiálních a kvalitnějších záznamů průběhů ZM se ale stále setkává s NEpodporou vládní koalice. Je to jeden z kroků politické otevřenosti směrem k veřejnosti, druhým jsou například funkční webové stránky, bez nichž se v současné době neobejde žádná radnice. Dovolím si tvrdit, že náš web Libčické křížovatky této otevřenosti hodně pomohl. Po blýskání na lepší časy v podobě nového webu města se možná dočkáme i jeho nového obsahu, třeba zveřejňování důležitých dokumentů, například smluv uzavíraných městem.

Jsme rovněž rádi, že jistě také díky našemu zájmu o projekt *revitalizace prostoru před katolickým kostelem* se zde neobjeví pouze „zámkovka“. Jiný náš dlouhodobě plánovaný

projekt *revitalizace libčické náplavky*, připravený v podstatě k podání na žádost o grant, se koalici v mnoha ohledech nelíbí a je pravděpodobně odsunut na neurčito.

Mnoho energie jsme věnovali tomu, aby vládnoucí koalice vzala vážně kvalitní přípravu stěžejního dokumentu – *Strategického plánu rozvoje města*. Tento dokument považujeme za mimořádně důležitý a prosadili jsme účast všech zvolených subjektů a hlavně veřejnosti na jeho přípravě. V prosinci 2015 se takto vytvořená skupina sejde k prvním z pravidelných jednání.

Jsme rádi, že město nevydá mnoho milionů korun za předraženou *koupi Kulturního domu*, protože doba sdružování stovek občanů již dávno minula. Na druhé straně se nám nepodařilo zabránit tomu, že město prodalo jeden ze svých nejhodnotnějších pozemků – tzv. seřadiště pod koupalištěm – za zcela nevýhodných podmínek, aniž by občan dostal jakoukoliv záruku, jaké zařízení bude na tomto místě vybudováno a jaké výhody mu to přinese. Rada města zastupitelům prodejní smlouvu před podpisem raději neukázala.

Přes veškerou naši snahu nemáme ani po roce vlády nové rady města svého *zástupce v redakční radě Libčických novin*. Jako Galilea v Římě počátku 17. století nás místní inkvizice nutí odvolat naše prohlášení z ustavujícího zastupitelstva, ve kterém říkáme, že nepodporujeme volbu koaliční většinou navrženého starosty. Stejně tak nemáme své *zástupce v kontrolním a finančním výboru města*, i když jsme je již dvakrát navrhli. Už docela absurdní je situace, kdy *vedení města odmítá uvést náš spolek na webu města v sekci „Spolky a zájmové organizace“*. Z rozhodnutí pana starosty totiž LOS mezi libčické spolky nepatří, i když je z rozhodnutí Městského soudu v Praze od 30. 5. 2014 oficiálně zapsán ve Spolkovém rejstříku.

Řídíme se svým programem, zásadami otevřeného a jasného jednání s veřejností ve všech našich aktivitách. Budeme to tak dělat i v roce 2016.

Ilona Ptáčková

Retro slovníček

Vzhledem k tomu, že se hlavní rozhovor tohoto čísla Libčických křížovek obrací hodně do minulosti a losí předsedkyně také rekapituluje, přislíbil jsem sloupek věnovat tématu retro. Co se lehce slíbí, hůře se naplňuje, protože – jaké retro by to mělo být?

Retro tragikomické? Spousta věcí byla i před tím listopadem dobrých, a na ty je potřeba navazovat (aktuálně tak činí například soutěž Český slavík).

Retro maximálně trapné? Rodiče očima pubertáka.

Retro designové? Botasky a mlíko z pytlíku.

Retro politické? V kalných vodách se nejlépe loví.

Retro komunální? Kšeftíky s pozemky coby odvěká konstanta obecní politiky se občas stávají jejím hlavním smyslem.

Retro středověké? Šílenci v kolébce civilizační řežou lidem hlavy, ukřížovávají je a upalují. Davy před nimi v hrůze prchají.

Retro 1942? Všechnu tu přičmoudlou verbež je třeba vystřílet!

Retro 1989? Bývalí členové strany instalují pamětní desky na památku dne, kdy mohli zahodit rudé knížky.

Anebo retro reter – retro vánoční? Stromeček, salát a kapr, cukroví, vůně jehličí se neomrzí. Možná přijde i Ježíšek, a možná i budeme po Vánocích přece jen o trochu lepší.

Pokoj lidem dobré vůle!

Jaroslav Richter

Do roku 2016 přejeme všem obyvatelům Libčic, aby je mýjely závist, strach a neštěstí.

Různé podoby Adventu

To byste nevěřili, jak diametrálně odlišná pojetí Adventu jsem už stihla zažít během jediného adventního týdne. Začalo to jarmarkem na Tursku, kde jsem doprovázela tanečnice ze ZUŠ. Cukrová vata, dechovka, klobásy, děti ze školky...

Dva dny na to, když za deště doprovázela rozsvícení libčického vánočního stromu zuškový saxofonový orchestr, jsme v tutéž dobu zpívaly s Chrpami na adventní slavnosti waldorfské školky na Petřínách. Tma, ticho a velká spirála z jehličí. Přichází anděl se svíci, kterou postaví do středu spirály, a pak k té svíci postupně dovede za ruku každé dítě, aby si mohlo zapálit svoji svíčku v jablíčkovém svícínku. Zpovzdálí vše doprovázíme zpěvem moravských i českých koled a adventních písní.

Vprostřed týdne mi do emailové pošty přijde adventní výzva. Přečtu, popřemýšlím, podepíšu. Ale až v pátek na rozsvícení dolanského vánočního stromu mi dojde, jak je taková výzva skutečně potřebná. Než mohly zazpívat děti z dolanské školky, měl k nim i k jejich rodičům tamní pan starosta řeč, přesně v tom stylu, před kterým text adventní výzvy varuje. Projev byl celý o tom, že „Čechy patří Čechům“, že tu nechceme ani Santa Klause, ani Dědu Mráze, natož nějaké „příčmoudlé“, co nám budou brát práci, ... a že ačkoli je pan starosta ateista, slavit chce českého Ježíška...

Naštěstí hned v sobotu jsem si pokaženou náladu spravila v předvánočním knihkupectví v Roztokách. Kromě spousty dobrých knih na jednom místě byla nejen pro děti připravena v knihovně Vánoční hra divadla Bořivoj. K tématu adventní výzvy ladila vtipná scéna, která se hádají chudí pastuškové se třemi králi z Východu, komu že se ten nový Král narodil. Naštěstí se do toho vložil anděl, pastušky s východními mudrci usmířil, protože se přece Ježíšek narodil všem...

Jsem moc ráda, že nás v Libčicích čeká řada pěkných příležitostí pro adventní společná setkávání – ať už na zahradě MŠ při rozsvícení Betlému 9. 12. nebo při vánočních besídkách 17. 12., v ZUŠ na tanečních vystoupeních 10. a 15. 12. či vánočním koncertu 17. 12., v katolickém kostele na koncertu Komorního orchestru ZUŠ 21. 12. anebo v kostele evangelickém: v něm 16. 12. sehraje LOĐ svůj kousek „Vánoční hvězda“, 20. 12. zazní Česká mše

vánoční J. J. Ryby a na Štědrý den se v 15:30 opět konají nešpory – tedy trocha zpěvu v podání Scanduly, trocha zpívání společného a k tomu možnost odnést si domů betlémské světlo, které nám každoročně přiváží místní skauti.

Kateřina Judová

P.S.: Na závěr několik tipů pro ty, komu by to snad bylo málo. Kdo by rád slyšel adventní koncert v podání nějakého profesionálního tělesa, má možnost vybrat si z široké nabídky dobře dostupné koncertní síně Atrium v Praze na Žižkově. Má-li kdo rád atmosféru vánočních trhů, může zajít na trhy dětských prací do Roztok a ten, kdo by byl zvědavý na další roztočskou velkou tradiční akci, může vyrazit 23. 12. na živé jesličky.

Článek, včetně odkazů, najdete také na našich stránkách www.libcickekrizovatky.cz.

Příprava strategického plánu města je konečně v běhu

Po zářijové výzvě k zapojení veřejnosti do tvorby Strategického plánu se příprava posunula o trochu dále. Byl ustanoven „Realizační tým“ složený ze zastupitelů, jehož hlavním koordinátorem je starosta, a širší „Pracovní skupina“ formovaná na základě zmíněné výzvy.

Dokument samotný zpracovává RNDr. J. Huk z dobrovolného svazku obcí „Přemyslovské střední Čechy“, který by měl zároveň fungovat jako tzv. facilitátor při setkávání Pracovní skupiny. Koncept Strategického plánu zveřejnilo město na svém webu a kdokoliv měl možnost se k němu vyjádřit.

Obě skupiny se nyní budou pravidelně scházet, aby koordinovaly postup a hlavně dávaly strategickému plánu náplň. První setkání

Realizačního týmu proběhlo v listopadu a dohodl se rámec pro fungování širší Pracovní skupiny. Ta se sejdě poprvé 14. prosince, aby se seznámila s připomínkami k první verzi analytické části SP. Významným úkolem setkání bude podrobněji prodiskutovat rozbor slabých a silných stránek našeho města, včetně příležitostí, které město má, tzv. SWOT analýzu. K formování plánů a vizí rozvoje města přistoupí po dokončení vstupní analýzy sebraných dat.

Podrobnější informace o přípravě Strategického plánu můžete nahlédnout v Deníku zastupitele na webu Libčických křížovatek a na stránkách města v sekci Strategický plán.

Tereza Nehasilová a Petra Pelešková

Děkujeme
svým členům
Tereze Nehasilové,
Petře Peleškové,
Iloně Ptáčkové
a Luboši Harazinovi,
že voliče i nás
důstojně reprezentují
v zastupitelstvu města.
Vážíme si vaší práce,
vytrvalosti a odvahy.
LOS

O kormoránech a nejen o nich

V okolí Libčic nad Vltavou najdeme určité celou řadu přírodních zajímavostí, které si zasluhují naši pozornost. Ačkoliv se sám zabývám především vodním ptactvem, těšil jsem se na to, že napíši tentokrát o něčem jiném.

Nicméně 5. listopadu bylo vydáno odborem životního prostředí Městského úřadu Černošice pod č.j. MUCE 61278/2015 OŽP/P/Spa rozhodnutí umožňující tzv. „odchýlný postup“, a to rušení a usmrcování jedinců druhu kormorán velký (*Phalacrocorax carbo sinensis*) odstřelem v maximálním každoročním celkovém počtu 30 usmrčených jedinců kormorána velkého v rybářských revírech na řekách Berounka, Vltava a Sázava v okrese Praha–západ. Toto rozhodnutí se vztahuje i na Vltavu v okolí Libčic a najdete ho proto i na webu města: www.libcice.cz/dokumenty/725-odstrel-skudcu.pdf.

Reakce na tento fakt mohou být různé, a to v rozpětí od ochránce ptactva, který si povzdechne „Proč? Mně se kormoráni líbí, a že vyžerou Vltavu, mi nevadí!“, až po rybáře každodenně nedobrovolně sledujícího lovecké strategie kormoránů, který si třeba pomyslí: „Už to mělo být povoleno dávno. Ale proč jen 30 kusů. Já bych je postřílel všechny“. Kdo má pravdu? Z pohledu každého z nich oba. A možná také nikdo.

Zkusme se podívat do historie. V průběhu 20. století byly v Evropě zaznamenány výrazné změny početnosti a rozšíření řady druhů živočichů. Snad v žádném případě však podobný jev nevyvolal takové množství problémů, jako tomu bylo a stále je v případě expanze kormorána velkého. Zatímco ještě na počátku 60. let 20. století hnízdilo v západní, severní a střední Evropě jen 3500 – 4300 párů kormorána velkého, dosáhl počet párů v roce 2012 celkově cca 310 000, což společně s nehnízdícími jedinci představuje asi 1 milion ptáků.

Tato expanze byla patrně důsledkem řady faktorů, k nimž patří i zvýšení úživnosti vnitrozemských i příbřežních vod v Evropě, legislativní ochrana tohoto druhu ve většině států, omezení používání pesticidů a v neposlední řadě i změna klimatických podmínek, zejména nezamrzání řek vlivem stavby jezů a přehradních nádrží a rozrůstání lidských sídel. Není bez zajímavosti, že tyto příčiny bezprostředně souvisely s aktivitou člověka. Ačkoliv intenzivní využívání přírody obvykle vede k úbytku a ústupu mnohých druhů živočichů a rostlin, v případě kormorána velkého jsme naopak pomohli vytvořit optimální podmínky pro druh, který je konkurentem člověka. Zvýšili jsme hustotu rybích obsádek, vyhubili některé původní druhy ryb a naopak vysadili mnohé nepůvodní druhy ryb. Především jsme nejen my, dnešní obyvatelé české kotliny, ale i Keltové, Germáni a další, kteří tu byli před námi, pečlivě upravili koryta našich řek. Po staletí jsou z nich odstra-

ňovány všechny kameny a klády, větve atd. Z pohledu vodohospodáře nebo provozovatele vodních cest se jedná například o nutná protipovodňová opatření. Z pohledu ryb jde o likvidaci přirozených úkrytů a vystavení vyššímu riziku sežrání predátory.

Na našich řekách se kormoráni vyskytují pravidelně především v zimním období. Jednotlivé ptáky či malé skupinky v našem okolí potkáte i v letních měsících; hnízdění na českých řekách však nebylo nikdy prokázáno. V zimě se však setkáváme se stovkami až tisíci kormoránů. Ještě v roce 1944 popisoval Velešlav Wahl v knize Pražské ptactvo kormorána v Praze a okolí jako vzácného migranta. Kormorán by na tehdejší zamrzlé Vltavě totiž mohl tehdy sklouznout a s ulovením ryby by to měl určitě těžší. V zimních měsících se kormoráni začali pravidelně objevovat až od konce 70. let. Při každoročním lednovém Mezinárodním sčítání vodních ptáků přesáhl počet zjištěných kormoránů hranici 100 jedinců v roce 1989, hranici 1000 jedinců pak v roce 1999. V letech 2008 a 2010 jsme v České republice už sečetli přibližně 12 tisíc kormoránů. Také při dosud posledním roce Mezinárodního sčítání vodních ptáků se počet kormoránů v České republice přiblížil hranici 10 000 jedinců, přesně jich bylo 9417, což při denní spotřebě 0,5 kg ryb představuje denní konzumaci téměř 5 tun ryb. Na úsecích řek Vltavy, Berounky a Sázavy (katastrální území spadající pod správu MěÚ Černošice) jich bylo v tomto roce 493.

Výskyt kormoránů ale není zdaleka omezen na hlavní české, moravské a slezské řeky. Stále častěji je potkáváme i na menších tocích, v nádržích, pískovnách a rybnících. Na prvotně obsazených zimovištích na Labi a Vltavě zřejmě již došla potrava, tj. ubylo ryb a kormoráni se stěhují jina. Jak mohou zareagovat na nyní povolené rušení a odstřely? Je pravděpodobné, že se ještě více rozptýlí. Část z nich začne zi-

movat na méně výhodných lokalitách. Kormoráni ale migrují a na uvolněná místa, kde bude několik ptáků odstřeleno, brzy přiletí další. Nic je nedonutí zimovat na místech s horší nabídkou potravy, kde mají menší šanci na úspěšné přežití zimy a konečně tedy tam, kde nejméně vadí člověku – rybáři. Přiletí tedy opět tam, kde nejvíce vadí a v určitém smyslu i škodí. Celoevropská populace kormorána velkého je zřejmě stabilizována, a to i v situaci, kdy je každoročně odstřeleno v celé Evropě okolo 50 000 kormoránů, z toho cca 4000 v České republice. Proto jsou omezený odstřel schopni akceptovat i mnozí ochránci ptactva a přírody. Zájem kormoránů o optimální potravní stanoviště trvá, a tak rybář, který se dost možná zraduje z odstřelu několika ptáků, bude o týden později sledovat jejich „náhradníky“. Střední Evropa je prostě báječným místem pro zimování kormoránů, což je zřejmě fakt, který nedokážeme ovlivnit.

Obdobně tomu ale může být i s lidskou společností. Také pro mnohé lidi z různých koutů naší planety je střední Evropa báječným místem pro život. Kormoráni vytvářeli své migrační trasy po dlouhá tisíciletí, lidská společnost se vyvíjí mnohem rychleji. I v tomto případě se musíme připravit, na to, že jednoduchá řešení báječným místem pro zimování kormoránů, což je zřejmě fakt, který nedokážeme ovlivnit.

Chcete-li vidět zblízka kormorány i jiné zajímavé ptáčí obyvatele zimní Vltavy, poslechnout si pár slov o nich a podělit se o zážitky z procházky novoroční krajinou, pojďte s námi dne 3. ledna 2016 na procházku po dobrodružné stezce z Dolu do Řeže. Sraz bude v 13.15 u libčického přivozu. Nezapomeňte na teplé oblečení a obutí a svačinu a pití pro děti i pro sebe.

Snow Film Fest a Expediční kamera v Libčicích pořádá Libčický občanský spolek LOS

V loňském roce se u nás zabydlel cyklus outdoorových filmových festivalů – Expediční kamera a Snow Film Fest. Hlavním programem je výběr filmů s cestovatelskou, sportovní nebo horskou tematikou, který se promítá po Čechách a na Slovensku na více než dvou stech místech. V Libčicích jsme se rozhodli přidat něco svého, a tak jste na prvním SFF mohli poznat dvě mimořádné osobnosti světového horolezectví – Jesse Guthrie a Bernda Arnolda, na jarní Expediční kameře si užít workshop nejlepších českých a světových slacklinerů Lukáše Černého a Dannyho Menšíka a naposledy, před měsícem, jste si mohli poslechnout vyprávění známého českého polárníka a odborníka na přežití v těžkých podmínkách Jaroslava

Pavlíčka. Podzimní Snow Film Fest byl navíc zakončen koncertem písničkáře Jiřího Konvrzka z nedalekých Velvar. Pro děti byl pokaždé připraven zvláštní program a vy si nyní můžete

přečíst rozhovor s vítězi letošní dětské soutěže inspirované osobností pana Pavlíčka.

Michal Nehasil | foto: Tomáš Lisý

A děti? Přežily!

Snow Film Fest nebyl jen o filmech. To by totiž děti moc nebavilo. Aby se nám nenudily, připravili jsme pro ně hru, samozřejmě hru outdoorovou, volně inspirovanou vzpomínkami jedné členky LOSu na dětství stravené v blízkosti polárníka Jarý Pavlíčka. Vzpomínky má zajímavé, vtípné, některé z kategorie „zážitek nemusí být příjemný, hlavně když je intenzivní ...“ Taková byla i hra o přežití.

Vítěze všech tří věkových skupin, **Huberta** (5 let), **Grace** (10 let) a **Davida** (12 let), jsme vyzpovídali:

Ahoj Huberte, Grace a Davide! V sobotní hře jste nasbírali nejvyšší počet bodů. Která disciplína vám připadala nejtěžší?

Hubert: To ti řeknu dvě – přelez po žebříku přes propast se zavázanýma očima a jídlo, co jsme museli ochutnat. Nejhorší byl olej a ovesný vločky. Nebyly uvařeny. | **Grace:** Rozdělávání ohně. Nešlo mi to snadno, ale nakonec jsem to zvládla. | **David:** Zapálení ohně. Tou sirkou mi to nešlo zapálit. Nebylo tam moc dřeva a ani sekyrka, abych si udělal třísky.

A kterou jste naopak zvládli levou zadní?

Hubert: Zvládl jsem levou zadní to u Káči (pozn. red. – Káča Judová, to je ta, která to vše na vlastní kůži zažila). Tam jsme jenom museli vypít vodu se Sunarem. Vypil jsem jenom vodu, já totiž nevím, co je ten Sunar. Proč jsme to měli pít, to nevím. | **Grace:** Tak nejtěžší bylo střelení šiškami na dřevěné zajíce. | **David:** Namíchat Sunar a vodu. Vůbec se to nerozpustilo, chutnalo to jako seno.

Museli jste si rozdělat oheň. Už jste to někdy zkoušeli? **Hubert:** Jo. Doma. V kamnech. | **Grace:** Právě že jo. Často jsme se skauty venku a děláme věci, abychom si v přírodě uměli poradit. | **David:** Jasně.

Ve hře soustěžili kluci i holky ... Kdo, myslíte, že to v divoké přírodě zvládá líp, kluci nebo holky?

Hubert: Kluci. Protože kluci umějí třeba líp chodit, třeba po žebříku. A možná holky blbějc vidí přes ty sněžný brýle. | **Grace:** Holky. Snadněji si poradí. | **David:** Kluci, ale holky třeba snáz zvládnou sbírání bylin. Kluci mají víc síly. Jsou fyzicky zdatnější.

Divočina, to je džungle, vysoké hory, oceán, poušť nebo ledovec. Kam byste se jednou rádi vydali? **Hubert:** Do pouště.

A víš, co je poušť? **Hubert:** Jo, tam totiž není žádná voda.

A proč by ses tam chtěl podívat? **Hubert:** Protože tam jsou velbloudi. Ale jak tam můžou pít...? | **Grace:** Chtěla bych letět do Afriky. Mám odtamtud část rodiny. Byla jsem tam jako malinká, ale nepamatuji si to. I když mamka říkala, že to tehdy bylo teda dobrodružství. | **David:** Do Antarktidy i do džungle.

Nebo naopak: je místo, které vás vůbec neláká, nebo kam byste se neodvážili? **Hubert:** Oceán.

A proč? **Hubert:** Bojím se, že se můžeme potopit. | **Grace:** Asi prales. Nechci se potkat s tarantulí. | **David:** Do pouště. Hodně špatně se tam shání potrava a voda.

Polárník pan Pavlíček na přednášce vyprávěl o tom, jaké je to v Antarktidě. Chtěli byste se tam podívat? **Hubert:** Jo.

A proč? **Hubert:** Líbili by se mi tam tučňáci. | **Grace:** Jo, to by se mi taky líbilo. | **David:** Jasně! Jako polívky z pytlíku mi nevaďej (pozn. red. Tato odpověď s tučňáky nesouvisí).

Na polární stanici bylo i několik dětí. Nejmladší (holce) bylo 7 let. Děti se musely o sebe postarat, třeba si i v lůžkách mezi kameny lovit ryby. Myslíte, že byste to dokázali? **Hubert:** Jo! | **Grace:** Ryby bych lovila, jen jestli bych zvládla tu zimu... | **David:** Asi jo. Ryby jsem už chytal, na prut i na pytláčku. A taky kamenem. To jsme lovíli ty menší a na ně pak chytali větší.

Sobotní odpoledne jste si, myslím, docela užili. Přijdeš i příště? **Hubert:** Jo! | **Grace:** Ano, moc se mi to líbilo. Jsem ráda, že jsem si to mohla vyzkoušet. Děkuju! | **David:** Tak určitě. Parádní hru pro děti připravila Káča Judová s Petrem Nehasilem. Děti si na sedmi stanovištích vyzkoušely lovit divou zvěř, rozdělávat oheň, ochutnat stravu, která vás zaručeně zachrání i v těch nejkrušnějších podmínkách, zkusily připravit vodu tak akorát teplou, aby ji lidské tělo nejnázne přijalo, bloudily sněžnou plání oslepení sněžnou slepotou a stavěli přístřešek.

Michal a Tereza Nehasilovi | foto: Tomáš Lisý

Vánoční rozhovor

Tohle bude zvláštní rozhovor. Nezkoušeným tazatelům k dobru připišme nadšení. Na druhé straně stojí ostřílený profík, který ví o novinách i to, co by nikdo vědět neměl. Martin Sekera a Marek Coufal tentokrát vyrazili na Petra Schönfelda.

A jak nejlépe takový rozhovor otevřít? Vývrtkou. Tou Petr jako vzorný hostitel načal láhev francouzského vína.

Martin S.: Začneme chronologicky. Protože, Petře, jsi pamětník. A to nejenom pamětník vymezený dobou své existence, ale i událostí starších. Protože se pídíš po historii, jak zdejší, tak i své soukromé. Důvodům rozumím, máš teď dost času, takže se musíš nějak tvořivě zabavit. Mě velmi zajímá jedna věc: Je ten baron von Schönfeld, tiskař a vydavatel prvních českých novin s tebou nějak spřízněn?

Než ti odpovím... Říkáš: „teď má dost času“ – to je ta nejmylnější představa mladších lidí, že když jde do důchodu, máš dost času. Jednak musíš dělat věci, které jsi do té doby nedělal. Jednak si uvědomuješ, jak ten čas ubíhá, že toho času máš méně a méně.

S tím Janem Ferdinandem šlechticem ze Schönfeldu je to jednoduché. Žádným mým předkem není. Já jsem kdysi tuto teorii příbuzenství podporoval, když jsem na fakultě měl dělat zkoušky z dějin české žurnalistiky u doc. Mileny Beránkové. Tehdy jsem v domněni, že si pomůžu, tvrdil, že tam nějaké příbuzenství je. Ale moc jsem si nepomohl, protože ona byla obdivovatelkou Krameriovou a Schönfeld se dostal s Krameriem do křížku a dost se rozkmotřili. Moje rodina se ale příbuzensky váže třeba k větvi Tigridovské (poznámka: Pavel Tigrid – vlastním jménem Schönfeld). Tigridův prapraprapradědek byl nějaký Elchanan a byl bratrem Koplmana, což byl můj předek.

Marek C.: A to se bavíme o jaké době?

Koppelman zemřel v roce 1810 a narodil se někdy kolem 1745–1750 ještě jako Kolman Mojses.

Naše rodiny jsou původem ochranní židé ze Smržovky (Morgenstern). Teprve v době, když Josef II. vydal edikt o zavedení regulérních jmen, se z naší rodiny stali Schönfeldové. Chvilí poté se obě rodové větve rozdělily. Ta Tigridů byla bohatší a víc se prosadila v Lomnici, v Semilech a posléze v Praze. U nás to šlo v linii prodejce tabáku, majitel velkoskladu s tabákem v Sobotce, následovali šámes v synagoze, žebrák, majitel vinopalny... samá lepší zaměstnání, to je linie po otci.

Martin S.: A libčické ukotvení?

To je zhruba před 90 lety. Když se takhle zpětně podívám na všechny své babičky a dědečky, tak až na jednu se všichni neustále přesouvali, díky svým povoláním pořád měnili svůj domov, nebyli ukotvení. Jediná babička z matčiny strany byla ze Zlončic – z velkého selského rodu uhnížděného na statku. A ta si vzala doktora Krličku, vojenského lékaře, který vystřídal řadu posádek, ale nakonec si postavili dům tady v Libčicích a někdy kolem roku 1930 se sem nastěhovali. Proto má tahle vila všechny náležitosti velkého doktorského baráku. A bylo tu živo – 3 děti, 5 členů rodiny, služebnictvo, každou zimu tu bydlel nějaký malíř, namaloval tu 3, 4 maza-nice a pak šel dál. Ten barák je moc velkéj.

Martin S.: Takže pocházíš z libčické lékařské rodiny. Ale já jsem si při nedávném vzpomínání na rok 1989 všiml, že tu byl ještě JUDr. Schönfeld, mluvčí místního Občanského fóra.

To byl můj otec. Já jsem se narodil v soukromé porodnici v Bubenči, po šesti dnech jsem byl převezen do této bohubilé obce a od té doby tu jsem. Ale rok 1989, to je doba, kdy jsem to zrovna nebydlel. Takže o tom vím jen, co mi otec vyprávěl. Pár let na to jsem pak obdržel libčické čestné občanství. Muselo to být v roce 1993 – slavilo se tisícileté výročí vzniku obce a já zredigoval a pomohl za levný peníz vytisknout pamětní publikaci. A aby mi za to na radnici nemuseli platit, tak mi dali čestné občanství. Mám ho někde zarámované.

pokračování na straně 6 >>

z deníku zastupitele

Začali jsme jej psát přesně před rokem a kupodivu – zatím máme výdrž! Pro nás, zastupitele za LOS, je deník živou pamětí, veřejně přístupnou, otevřenou pamětí. Otevřenou si přejeme i naši radnici, a proto se jí snažíme nejen touto cestou inspirovat. Zde přinášíme výběr záznamů z posledních měsíců. Kompletní verzi Deníku najdete na www.libcickekrizovatky.cz.

Za zastupitele LOS Tereza Nehasilová

↓ červenec 2015 ↓

2. 7. Požádali jsme o bližší informace k prodeji pozemku p. č. 1153 v k. ú. Libčice, na které odkazuje záznam na úřední desce. Bližší info nám nebylo sděleno, jelikož záležitost ještě neprojednala rada města. Ilona následně požádala o dopis, na jehož podkladě společnost RHG žádá město o prodej tohoto pozemku.

8. 7. IP (Ilona Ptáčková) se se na plovárně zúčastnila veřejné diskuse o náplavce.

9. 7. PP (Petra Pelešková) se zúčastnila jednání grantové komise.

20. 7. Radě města jsme zaslali návrh na úpravu rozpočtu – vytvoření fondu na příspěvky rodičům dětí, které nebyly z kapacitních důvodů umístěny do MŠ.

27. 7. Krajskému úřadu jsme zaslali připomínky k návrhu železničního jízdního řádu na období 2015/2016.

27. 7. PP v souvislosti se schvalováním čerpání rozpočtu za 2. čtvrtletí žádá tajemníka o projekt na zateplení budovy pečovatelské služby a o informaci, kdo prováděl stavební dozor. Tajemník informaci neposkytl a doporučil podat písemnou žádost o informaci. Informace nebyla poskytnuta ani na jednání ZM s odůvodněním, že se netýká čerpání rozpočtu.

29. 7. Proběhlo 5. zasedání ZM od 18.00 do 23.30 hod.

↓ srpen 2015 ↓

10. 8. LH (Luboš Harazin) se za nás zúčastnil jednání investiční komise.

16. 8. IP podala dotaz na počet vydaných povolení hracích automatů ohledně chystané vyhlášky o zákazu loterijní činnosti. V Libčicích mají povolení loterijní činnosti 3 hospody s platností do konce roku 2015.

23. 8. Zasíláme námítku k zápisu ze ZM č. 5 – chybný text usnesení o schválení vzniku pracovní skupiny ke Strategickému plánu. # Zasíláme radě města výzvu k plnění usnesení zastupitelstva č. 10/5–2015 doplněnou o návrh textu, který má pomoci aktivizovat libčické občany k práci na Strategickém plánu města (pracovní skupina).

25. 8. Obdrželi jsme odpověď Středočeského kraje z odboru dopravy na náš podnět připomínkování návrhu nového vlakového jízdního řádu 2015/2016.

>> pokračování ze strany 5

Martin S.: Tvá žena, která letos zemřela, byla dlouholetá zaměstnankyně městského úřadu. Čím byla předtím?

Vždy dělala něco ve spojitosti se stavbami a správou majetku. Dokonce, aniž by tušila, že tady jednou skončí, měla už v té době kontakt na Libčice. Pracovala pro společnost, která projektovala ten strašlivej komín, o kterým si myslím, že by bylo dobrý ho zbourat.

Martin S.: A potomci?

Děti mám dvě. Honzu – pracuje v Mafře, dělá šéfa, koordinátora mezi redakcí a tiskárny. A Jitku, ta má tříletá dvojčata. Předtím hrála dlouho tenis, vyhrála juniorskou Australia Open ve čtyřhře (1996). Byla svého času třetí juniorka na světě, vystudovala na tenisové stipendium v Americe. Dnes má s manželem cestovku, která se specializuje na Livigno.

Martin S.: Pojdme teď individuální historii vztáhnout k městu, ať to provážeme na Libčice. Je možné libčický vývoj vymezit obdobími, kdy se obec Libčice z hlediska sociální vazby nebo urbanizace výrazně měnila? Platí, že i u nás je důležitý konec 19. století?

Tady se to událo už o trochu dříve, souvisí to s dráhou a s továrnami. Ale ty používáš termín naše obec a říkáš Libčice. To je problém, protože naše obec je dodnes tvořená třemi částmi, které byly dříve odděleny, a dokonce nejdřív to bylo tak, že dohromady patřily Chýnov a Letky. Libčice byly zvlášť. Těm, co nemají orientační smysl, to nejde na rozum. Ale stačí se podívat na mapu a člověk pochopí, že z Chýnov a Letky jsou si podstatně blíže napřímo než přes Libčice, když se odmyslí ta velká díra, přes kterou se dnes nedá přejít. Ty tři části byly odjakživa rozdílné a podle mě to trvá do dneška.

Marek C.: A v čem?

V takových maličkostech, jako že v Letkách hrajou kluci fotbal a v Libčicích házenou. Tenhle rozdíl tady byl vždycky.

Marek C.: Že máme dva hasičské sbory...

Jediný, kdy se to spojovalo, byl v zimě hokej, na ten chodili kluci z Libčic i Letek. Taky spolu chodili do jedné školy, ale ten rozdíl se vždycky udržoval. Letky navíc byly daleko proletářštější než Libčice, a ten rozdíl se posílil, když podél Vltavy dorazila dráha a vyrostly tu továrny. Pak sem přišla do původní železárny poměrně velká skupina lidí odněkud z Hořovicka, ze železáren. Většina nově příchozích se usadila poblíž továren v Letkách. To formovalo dělnický charakter Letek, zatímco Libčice si uchovávaly klasický selský charakter. Stačí se podívat do starých katastrálních map z poloviny 19. století: na nich je krásně vidět, že Libčice byly tam dole okolo kostela, základní statky, hejno chalup, které tvořily ves.

Fyzické oddělení obcí trvalo poměrně dlouho. Ještě v době, kdy tady mí prarodiče stavěli náš barák, bylo přímo tady pusto, prázdné místo. Pár baráček směrem nahoru, jílová cesta, zástavba končila u Kameníčku. Tudy nahoru vedla strouha, kterou ještě pamatují.

Martin S.: Industriální ráz, který Libčicím přisuzujeme, vedle budoucí šroubárny, to znamená fabriky, založené na železe, pak ještě posilovali Fischerové.

Jistě, bratři Fischerové ten ráz – hlavně Letek – ještě posilovali. Všechny fabriky byly na území Letek a všechny daně šly do Letek. Zatímco všechny služby, školy a tak, byly na území Libčic, které neměly přísun peněz a museli se o všechno starat. Rozdíl to byl velký a projevil se při slučování obce. Bylo to předmětem těch nejvážnějších sporů a probíhala vášnivá diskuze, jak se to má provést.

Ono je dodnes vlastně záhadou, proč se to tu nejmenuje Letky. Letky byly silnější ekonomicky, početnější. Asi převážila tradicionalita Libčic a působila síla místních sedláků.

Martin S.: To co říkáš, dává smysl. Tenkrát mohlo být ještě důležitější, že v Libčicích byly kostely.

Ano, Letky mají akorát kapličku a Chejnov nemá nic.

Martin S.: K rozdělenosti tří součástí, myslíš, že v tom hrálo roli i to, že v Letkách bylo sice víc lidí, ekonomicky byly větším zdrojem financí, ale současně tady v Libčicích byli ti sedláci bohatší?

Pravděpodobně. Dělnictvo nemohlo mít takovou ekonomickou sílu. Navíc Fischerové – cihlářská výroba... Cihláři byli ti nejhudší z nejhudších. To vím, protože můj pradědeček byl cihlář, který se postupem času vypracoval až k nájmu kruhové cihelny.

Jak to fungovalo? Cihláři v Letkách, to byl takový uzavřený systém – a podobný byl i v železárně – bydleli v domečkách patřících k továrně. Přímo u fabriky stála kantýna a obchod, aby těch pár peněz, které vydělali, hned ještě ve fabrice znovu otočili. Jim žádná velká peníze nikdy nezbyly.

A v Libčicích? Tady žilo 10, 15, možná 20 selských rodů. A byly na tom podstatně lépe. Když se podíváš do matrik, tak se tu opakují stále stejná jména, například Kejřové.

Martin S.: Kdy došlo k tomu spojení?

Ve 20. letech (1924). Hodně se o tom dá zjistit v diplomové práci stávajícího šéfa archivu Praha–západ Jiřího Boubína. Zabýval se tématem. Některé části jsou v Libčicích aktuálně hojně citovány.

Ale já bych možná nechtěl pominout pár základních charakteristik té naší „spojené“ obce, protože tehdy to ještě nebylo město. I když možná by bylo i dnes lepší o sobě uvažovat jako o vesnici, městem jsme spíš politickým omylem.

Podle mě je důležité, že – až na pár výjimek – tu nikdo nežije dlouho, generace... Jsou tu 2, 3 rody, jejichž předkové jsou tu doma 200–300 let, ale většina se to netýká. Prakticky všichni jsou tu nějakým způsobem příšedší. Někdo dřív, někdo později. V tomhle kontextu pak působí komický postoj „Ten je náplava. Tihle nám nebudou říkat, co máme dělat, protože my tady bydlíme už léta, a proto to víme líp...“ A nejmoc to vykřikují vždycky ti, kteří tu sami nebydlí nějak moc dlouho.

Pak možná není od věci si uvědomit, že dřív ta druhá strana nebyla „ta druhá“ Pokud to objíždíte autem, jedete dvacet, třicet kilometrů. Ale když se podíváte do matrik, tak to tak nebyvalo. Dřív život fungoval víc přes řeku. Každou chvíli tu byl nějaký přívoz, lodičky... Lidé se znali. Spousta libčických jmen má svůj původ na druhé straně – ve Zlončicích, Hošticích, Větrušicích, Máslovicích. Moje rodina je toho důkazem, vždyť moje babička přišla ze Zlončic. Všichni moji předci z babiččiny strany jsou pochováni ve Chvatěrubech.

Marek C.: Teď jsi mě uklidnil, moje žena pochází z druhé strany, takže sem patříme.

Ženy jsou vždycky z druhé strany, ať jsou odkudkoliv. (smích)

A pak je důležité, že místní továrny nasávaly lidi ze širokého okolí. Když se zeptáš v okolí, na Tursku, v Holubicích, tak všechny tyhle obce byly přes továrny na Libčice navázány.

Martin S.: Pojdme uzavřít meziválečné období posledním odkazem – na Libčické listy...

Redaktor Javůrek. Ty byly bezvadný, protože mimo jiné ukazují, že stejné rozbroje ve vedení města byly už tehdy. Největším kverulantem byl lidovec Švejda, kterého tam tupili při každé příležitosti. Ale řekl bych, že takovým úsměvným až laskavým způsobem, což je rozdíl proti dnešku. Ke konci ale začíná být v těch Listech znatelný příklon k různějším stranám.

Martin S.: Skončilo meziválečné období. To mi nedá, zase musím rozhovor stočit od obecného k tvé rodině, k tvým kořenům. To byl problém, ne?

Ono to bylo... Já se omlouvám, ale aby to bylo v souvislostech, já se zase musím vrátit o hodně zpátky. Můj pradědeček opustil své bydliště Domousnici, což je u Jičína, poté, co tom v roce 1866 vojsko zavleklo cholera a celá jeho rodina na ni málem vymřela. Dědeček šel na vojnu a po té vojně se vydal do Semil. Přemýšlel jsem, proč zamířil právě do Semil? Podle mě tam šel cíleně, protože v Semilech žili a byli úspěšní Schönfeldovi. Ubytoval se u Tigridova dědečka a seznámil se s mou prababičkou. Ona byla katolická dcera a v té době už jí bylo třicet let. A začali s plozením dětí. Během následujících dvanácti let si jich pořídili 9. Když se narodilo 8., potom, co 6. a 7. zemřely, tak ho prababička „zlomila“, aby se nechal pokřtít a vzal si jí. I když se ke všem dětem otec hlásil, narodila se před sňatkem, tak byly všechny vedeny jako nemanželské. Tudíž byly zapisovány do katolické matriky podle matky. Nicméně s douškou, že se k nim otec přiznává, že je izraelita a jeho rodiče jsou izraelité mojžišovského vyznání. Můj dědeček se tak až do dvanácti let jmenoval po matce – Bláhovec, teprve pak ho přejmenovali. Tak ho také hledám ve školních zápisech. Jako Bláhovce, ne Schönfelda.

A to je důvod, proč rodina přežila protektorát poměrně bez problémů: dědeček byl odjakživa vedený jako katolík.

Takovou kliku neměly další části rodiny. Třeba Julius Schönfeld, ten pracoval s Franzem Kafkou v úrazové pojišťovně a Kafka ho dokonce zmiňuje ve svých zápiscích z úřadu. Další rodinná větev skončila tak, že kdo neutekl do Anglie, skončil v Osvětimi.

Ale když tohle začneš zkoumat, tak narazíš na neuvěřitelně paradoxní detaily. Můj dědeček sloužil jako poštmistr v Lokti. Od roku 1923...

Martin S.: Dědeček z matčiny strany?

...z otcovy. Sloužil tam až do roku 1938. Shodou okolností tam v té době byl knihkupcem jistý K. H. Frank. a s ním se v dobách, kdy všechno normálně fungovalo, běžně stýkal. Dědeček jako poštovní úředník s německým jménem s perfektní němčinou určitě neměl problém komunikovat jak s Němci, tak s Čechy, což mám doložené. Moje babička vzpomínala, že měla od paní Frankové bezvadný recept na bábovku. Takže možná, že když u nás nabídneme návštěvě bábovku, tak je podle receptu ženy K. H. Franka. Někde tu mám knihu z roku 1931 – Frank měl knihkupectví a jeho bratr napsal spis o pobytu Goetheho v Lokti a okolí – a v té knížce je lístek psaný švabachem, kde K. H. Frank zve mého dědečka na křest této knihy. Stojí tam: „Panu poštmistru Schönfeldovi.“

Martin S.: Po druhé světové válce, po protektorátu, se některé rodiny německy znějících jmen zbavovaly. Buď si počesťovali německá jména, takže bych třeba čekal že ze Schönfelda se stane Šenfeld a nebo si dávali úplně jiná jména...

To u nás neproběhlo, důvody neznám.

Marek C.: Posuňme se v čase: Libčice se staly městem...

To je zhruba rok mého narození, 1949. To běželo naplno libčicko–myjavské hnutí. „Za něj“ dostaly Libčice právo nazývat se městem. Proto je možná škoda, že se po roce 1989 Libčice neprohlásily zpátky vesnicí (městysem).

Martin S.: Asi nemá smysl vysvětlovat libčicko–myjavské hnutí. Ale pojdme zpátky k libčické společnosti. Jaká byla tehdy pospolitost obyvatel? Sousedská? Kastovalo se tu? Nebo to tu fungovalo tak, že členství ve straně předurčovalo k vyššímu postavení?

Myslím, že tu přežívalo takové povědomí skupiny lidí, kteří se spolu stýkali, věděli o sobě. Skupina lidí, které ta doba třeba i nějak postihla, a to je spojovalo.

Marek C.: Skupina definovaná statutem z dřívější doby? Původní místní smetánka?

Bylo to na bázi profesní, částečně politické. Velkou roli v tom hrál Sokol. Ono se to prolínalo – lidé spojení kolem Sokola k sobě měli blízko i politicky a profesně.

Martin S.: Takže národněsocialistické stigma?

Ano. Tahle společnost pořád udržovala určitou souvazečnost. Asi v bezpečném vymezení k oficiálnímu dělnickému živlu, který to tu ovládal. Já říkám dělnickému a mluvím o duchu, ne o profesi. K tomu proudu patřil například pan Kohout, učitel, posléze ředitel školy a snad i předseda národního výboru hned těsně po roce 1948. Zkrátka šlo o ostrážitost k lidem, kteří se z různých důvodů přizpůsobili situaci. Což jim nevyčítám.

31. 8. TN (Tereza Nehasilová) požádala správu majetku o zaslání výkazu výměr na připravovanou akci „Plocha před katolickým kostelem“. Radnice disponuje dvěma podklady – dokumentací ke stavebnímu povolení, která řeší zejména zpevněné povrchy, a později na podnět našich zastupitelů zadanou architektonickou studii. Momentálně nám není jasné, podle kterého podkladu bude město při realizaci postupovat. Podklad jsme dosud neobdrželi.

↓ září 2015 ↓

13. 9. Hlásíme TN a PP do pracovní skupiny pro tvorbu Strategického plánu.

16. 9. Proběhlo jednání rady města č. 24, z jejíhož usnesení 8/24–2015 vyplývá, že RM bere na vědomí složení pracovní skupiny pro přípravu Strategického plánu města, která má již 11 členů.

23. 9. Zasiláme dotaz, kolik osob se přihlásilo do pracovní skupiny pro přípravu Strateg. plánu, zda byl prováděn výběr ano/ne, na základě jakého klíče.

24. 9. Obdrželi jsme pozvánku na neveřejné pracovní jednání zastupitelstva k projektu náplavky (obřadní síň MěÚ) – termín opět direktivně stanovený bez předchozí vzájemné dohody členů zastupitelstva.

↓ říjen 2015 ↓

13. 10. Na podatelnu jsme zaslali návrhy na doplnění programu nejbližšího jednání ZM. Návrhy se zabývají pracovní skupinou pro tvorbu Strategického plánu, zveřejňováním městských smluv, prací komisí rady města a projektem Oživení Libčické náplavky.

14. 10. Radě města jsme zaslali další návrh na doplnění programu ZM, a to etický kodex zastupitele, tentokrát doufejme správnou verzí (na ZM 4.5. jsme omylem předložili starší verzí). Vzhledem k nabitému programu nejbližšího jednání jsme zároveň navrhli, aby se zasedání zastupitelstva v příštím roce konala pravidelně 1x za 2 měsíce.

21. 10. Jednání ZM.

22. 10. IP požádala o zpřístupnění projektu přístavby MŠ.

↓ listopad 2015 ↓

10. 11. Ilona požádala v souvislosti s usnesením RM 8/27 – 2015 (schválení zadávacích podmínek výběrového řízení na zhotovitele Přístavby MŠ) o zaslání textu zadávacích podmínek výběrového řízení na zhotovitele akce Přístavba MŠ. Odpověď zněla, že zadávací podmínky jsou ještě upravovány.

16. 11. PP se zúčastnila jednání investiční komise.

30. 11. TN s PP připravily podrobný soubor připomínek ke konceptu Strategického plánu a zaslaly jej do podatelny města.

pokračování příště...

>> pokračování ze strany 7

Teď se mi vybavil další předseda národního výboru, Burda tuším... On byl zároveň malíř realista/naivista. A tam, co si dneska starosta dává desky, nahoře na čele národního výboru, umísťoval svá plátna... Plátna, která bych strašně rád měl. Byly to neuvěřitelné obrazy. Jeden mi utkvěl v paměti: Poměrně realisticky namalované skály nad řekou, protější břeh a na skalách stál kůň. Můj odhad? Zřejmě to bylo ztvárnění hesla „Až se kozácký kůň napije z Vltavy...“ S jezdcem. Ten kůň pil z Vltavy, připomínám, že stál nahoře, na skále. To je krk délky aspoň 200 metrů. Taková ta obrácená perspektiva.

Martin S.: Opravdu to zdobilo výbor?

Ano, jeho výtvary visely všude možně. Měl ateliér v pavilónku kousek od tovární vily. Tu vily zrekvírovali a já si pamatuji, že jsem tam chodil do mateřské školky. Kousek dál, 30–40 metrů od vily byl přízemní baráček; tam si zřídil ateliér. Pokud mě paměť neklame, tak jeho obrazy našly uplatnění i v kulturním domě po jeho otevření. Možná ty obrazy v Libčicích stále někde jsou... utratil bych za ně ochotně poměrně dost velký peníz.

Martin S.: To mi nejde do hlavy. Bavíme se o době socialistického realismu, ale nějaký naivismus...

No to ne! On byl hyperrealista! Akorát to neuměl.

Ale zpátky – komunita odstrčených a ponížených, ta tu existovala kontinuálně. Zajímavé na tom je, zda-li by se to dalo zobecnit: Pro tuhle skupinu byl vztah k místu, k Libčicím, pravděpodobně silnější než pocit ponížení. Ponížení lidí, kteří byli vyhozeni z vlastní továrny, aby v ní dělali správce. Vyhozen z vlastní hospody, kam nastoupil jako odpovědný vedoucí. Oni i ti Fischerové zůstali, ačkoliv jim neuvěřitelným způsobem zlikvidovali společenský statut. To byli lidé, kteří pro místní obec a komunitu udělali strašně moc. Pak byli zlikvidováni a do dneška to nemá žádnou katarzi, protože jim vlastně vůbec nic nevrátili. Já bych se na jejich místě cítil ukřivděný, ponížený a velmi silně našťvaný (redakčně upraveno, smysl zachován). Ne za to, co se stalo v letech 1949–50, ale za to, co se nestalo nikdy později.

Ale ještě jednou k pospolitosti, než to zapomenou. Tahle vzpomínka je o hodně později. Když jsem se ženil, to znamená v roce 1978, byl v Libčicích zlatník, Novák se jmenoval.

Marek C.: Pardon. Libčický zlatník? Libčice měli svého vlastního zlatníka? Těžko si dneska představit takovou občanskou vybavenost.

Tady bylo spousta služeb, které si dnes člověk nedovede představit. Benzínová pumpa... vlastně dvě. Tady na náměstí, co je zelenina, tam byla jedna. Druhá pumpa byla tam, co je dneska Hašek (domácí potřeby). Dva stojany a v podzemí nádrže: myslím, že tam ještě jsou. Obě pumpy patřily jednomu majiteli.

Ale když jsem se ženil, tak jsem šel ke zlatníkovi a chtěl, aby mi udělal prstýnky. On mně asi za týden, nejspíš po máti, vzkázal, že zlata je málo. Chyběly 3 gramy. Tak jsem začal shánět. Ale on za další týden vzkázal, že se nějaká paní dověděla, že vnuk doktora Krtičky se bude ženit, že mu chybí zlato, že nechce být jmenovaná, ale zlato už nechybí, protože mu je dala. Mám prstýnky díky dobrotě jedné paní. Nevím které. A díky svému dědkovi, kterého jsem nepoznal, protože umřel dřív, než jsem se narodil.

A vlastně do dneška vždycky, když někdo nadává na lidi v Libčicích, tak si řeknu: „No jo, no. Taky si o nich kolikrát nemyslím nic pěkného. Ale co když je to zrovna ta paní, která se ke mně tak pěkně zachovala...“

Samotný rozhovor je mnohem delší, pokud vás zaujal, pokračujte na www.libcickekrizovatky.cz

HLEDÁME POSILU

Asistentka

- angličtina, nebo němčina
- spolehlivost, samostatnost
- poloviční úvazek

LUGI

více na:
www.lugi.cz/cs/zamestnani

Jakub Jan Ryba Česká mše vánoční

20. prosince 2015, 18.00

evangelický kostel
Libčice nad Vltavou

Zve vás LOS. Vstupné dobrovolné. Akce se koná s podporou města Libčice nad Vltavou.

LOS
LIBČICKÝ OBČANSKÝ SPOLEK

Účinkují: Soprán: Marie Lulková, Alt: Pavla Kšicová, Tenor: Petr Jedelský, Bas: Miroslav Jirák, Varhany: Pavel Loukota, Komorní orchestr řídí Luboš Harazin, Pěvecký sbor Scandula.

Sledujte křižovatky

V příštím roce se budeme více věnovat i tomu, co se děje v okolních obcích. Vezmeme si k tomu na pomoc jejich obecní zpravodaje, weby. Také naše libčické zdroje podrobíme zkoumání. Projdeme weby škol, spolků, zastupitelských stran i jednotlivců. A psát o tom budeme na www.libcickekrizovatky.cz.

LIBČICKÉ KŘIŽOVATKY. Vydává Libčický občanský spolek LOS, Letecká 111, 252 66 Libčice nad Vltavou, IČ: 02980576, ev č. MK ČR E 21699. Ročník 2, číslo 3, 2015. Vychází 6x ročně, distribuce v Libčicích nad Vltavou. Neprodejný tisk. Toto číslo vyšlo 10. 12. 2015. www.libcickekrizovatky.cz, info@libcickekrizovatky.cz.

K článkům online verze časopisu je otevřena diskuse, ke které vás tímto srdečně zveme. Těšíme se na vaše názory.